

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke
den 7. maj 2017 (25 års jubilæum)

Kirke dag: 3.s.e.påske/A

Tekst: Es54,7-10; Hebr 13,12-16; Joh 16,16-22

Salmer:

SK: 754 * 697 * 540 * 678 * 492,4 * 233

LL: 754 * 540 * 678 * 492,4 * 233

Lad mig bare indrømme med det samme, at det har været lidt svært at skrive prædiken til i dag. Siden jeg tog hul på forberedelserne til dagens gudstjeneste har jeg måtte slås med et fænomen, som er frygteligt, og hele tiden kom snigende. Forfængeligheden. For selvfølgelig er vi til gudstjeneste, og vi er kommet for at være til gudstjeneste. Men det er jo heller ingen hemmelighed, at en del af Jer, der er her i dag, er kommet i anledning af mit præstejubilæum, og her tænker jeg ikke specielt på Jer fra sognet. Vi mødes jo i mange forskellige sammenhænge. Men nogle af Jer andre er kørt langt og væk fra Jeres egne kirkelige sammenhænge. Men hele tiden kom overvejelserne: er det gudstjeneste eller præstejubilæum?

Er det det sidste, så skulle I jo også helst gå herfra med oplevelsen at, at det er da noget af en præst, vi har her i Skævinge/Lille Lyngby. Hold da op, hvor er han dygtig! Sikke en prædiken han holdt! Det ville i så fald være en meget dårlig dag at falde igennem på, eller endnu værre, at der sker det samme med Jer som skete med disciplene i dagens evangelium, da Jesus talte til dem. Der står om dem, at de forstod ikke en brik af, hvad han sagde. Det ville godt nok være ærgerligt, hvis I går herfra og tænker: Tak skal du have, hvordan har de kunne holde ham ud i 25 år. Vi forstår ikke en brik af, hvad han siger.

Vi kan jo også vælge at sige, at det er en gudstjeneste i anledning af præstebubilæum. Så skal vi bare lige være helt på det rene med, at når der i evangeliet er tale om, at nu ser I mig, men om en kort tid, så ser I mig ikke, så er det ikke mig, der er tale om. Mine prædikener plejer ikke kun at vare en kort tid.

Forfængeligheden satte også ind, da jeg skulle vælge salmer. Kunne jeg tillade mig til i dag at vælge nogle af mine yndlingssalmer, eller skulle jeg vælge salmer til søndagens gudstjeneste, som jeg plejer?

Efter mange overspringshandlinger (edderkoppen på pc'en), en del bøn om Helligåndens vejledning og hjælp, en samtale med min kone og genkaldelsen af en sætning fra min menighedsrådsformand, som har sagt til mig vedr. i dag, at ”du skal bare holde gudstjeneste, som du plejer, og så komme hen i mødesalen bagefter”, lykkedes det mig at rive forfængelighedens kappe af mig, og tage min nye præstekjole på.

Så, hvorfor I er kommet i dag, er lige nu ikke det afgørende. Nu er vi til gudstjeneste, en ganske almindelig søndag i en ganske særlig del af folkekirken, nemlig Skævinge-Lille Lyngby pastorat. Vi er til gudstjeneste, måske fordi I som jeg har brug for at runde ugen af med tak og ak til Gud, og lægge en god begyndelse for den kommende uge med Guds velsignelse.

25 år – det er da også en slags tid. Jesus taler i dagens evangelium også om tid. Men han gør det i omvendt rækkefølge af, hvordan jeg brugte ordene i indledningen. Jesus siger: ”En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.” Jesus taler også et andet sted i Johannesevangeliet (kap. 7) om tid: ”En kort tid endnu er jeg hos jer, så går jeg til ham, som har sendt mig. I vil lede efter

mig og ikke finde mig...” Det forstod disciplene heller ikke. Har Jesus sådan en speciel udgave af gemmeleg? I skal ikke se mig, og så skal I se mig, og så skal I ikke se mig igen. Da jeg sad og funderede over disse ting, kom jeg faktisk til at tænke på en leg, som jeg har leget med et af mine børnebørn: Tittebøh. Nu kan du ikke se mig.

Johannes har valgt at fokusere på disse ord af Jesus, modsat de tre andre evangelister, der helt konkret fokuserer på Jesu helt klare ord: Når vi kommer til Jerusalem, så skal Menneskesønnen lide og dø og efter tre dage skal han opstå. Johannes er noget mere kryptisk, og forholder sig i stedet til Jesu ord om korte og lange tider for det samme. En kort tid ser I mig ikke, underforstået, han er død og lagt i graven, og atter en kort tid efter skal de se ham, underforstået, han er opstået, og igen efter en kort tid skal de igen ikke se ham, underforstået, at han er ”opfaret til Himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges højre hånd”. Det er altså Johannes’ måde at viderebringe Jesu ord om, at Jesus skal dø, skal opstå, og er levende!

Men Jesus taler også om at glæde sig, som der var mennesker, der glædede sig, da Jesus endelig var død. Så fik de fred for ham. Men der var andre, der græd og klagede derover. Men den enes glæde blev vendt til sorg og bekymring, og den andens sorg blev vendt til glæde, da Jesus opstod igen. Og den glæde skal ingen ende have.

Jesus siger til disciplene, at deres ”hjerter (skal) glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.” Glæden over Jesus skal vare evigt. Men, hvad med de andres, af Jesus kaldet ’verden’, de andres sorg over Jesus, skal den også vare evigt? Det er da en frygtelig tanke. Dét er ikke anliggendet her. Her er Jesu anliggende, at de, som ser Jesus skal opleve, at sorgen kun er

en kort tid, mens glæden er lang tid. Helt som med den fødende kvinde. Smerterne ved fødslen skal ikke underkendes, og jeg er glad for, at det ikke kan blive et punkt til drøftelse, om det er hendes eller hans tur, for det er ulideligt. Men langt mere overvældende er jo glæden, når den lille tages i favn.

Smerten er kort, glæden er lang, stor. Det har vi god brug for at høre sagt til os. Det er gode ord at få med på vejen i en verden, hvor klagesalmerne oftest er væsentlig længere end takkesangene. En kær ven kom til mig forleden med glæden lysende ud af øjnene, og han fortalte længe om hans og konens helt fantastiske oplevelse med sundhedsvæsenet. En takketale over sundhedsvæsenet! Har I hørt det? Jeg har hørt mange klagesalmer over sundhedsvæsenet, skolen, politiet, regeringen, naboen, konen og Gud. Og de er alle meget længere end takkesangene.

Jakob Knudsen skriver i salmen, vi begyndte med, i vers 2:
Takke ham, at morgenen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

Salmen før prædikenen taler om
En liden stund i rosens lund
og evig i Guds-haven

Og salmen efter prædikenen taler om Guds fred, der er
Trøsten i dit savn,
når sorgen tar dig i sin favn,
et stædigt håb, der tror og ved,
vi lever i Guds evighed.

Alle disse salmedigtere holder fast i den erkendelse, at dagen også rummer synd og død. Men det er ikke det eneste. Og det er kun en stund. Alligevel er det som om, at vi hænger fast i

den gamle revyvises ord af Karen Jønsson: Hvorfor er lykken så lunefuld, og hvorfor er glæden så kort...

Når Guds fred, som i sidste vers af næste salme er Jesus Kristus, kommer ind i det trætte og bange og tyngede sind, så er ulykken kort og glæden lang. Men det kræver også, at vi ser livet på samme måde, som Jesus ser det: i en kort tid og i en lang tid. Guds børn har den lange tid foran sig. Guds børn har livet foran sig. Vi har ikke døden foran os, for den er bare en liden stund, et stille blund.

At have det perspektiv på livet, er ikke bare en beslutning, man tager. For vi kan ikke negligere smerterne i livet, lige så lidt som den fødende kvinde kan. Hun kan jo heller ikke bare beslutte sig for, at hun ikke skal ligge der og skabe sig, for om lidt kommer et vidunderligt menneske til verden. Lige så lidt kan vi ofte negligere livets smerte, blot ved at sige til os selv, at det ikke gør noget, at jeg er ulykkelig i mit lange liv, som alligevel kun er kort målt med evighedens målestok. Så nemt går det ikke, når vi er i smerternes vold. Ja, når vi rigtig indhylles i et smertehelvede, kan vi faktisk godt miste håb om liv og himmelsk herlighed. Men der er hjælp at hente. Der er et håb, som rækkes os. Og håbet er forankret i det at se Jesus. Se Jesus som den opstandne Herre og Frelser.

Da vil vi også, helt i forlængelse af de uforstående disciple, som i den korte tid, de igen så ham, oplevede, at han kom til dem. Og som han sagde til dem, vil han også være for os og sige til os: Fred være med jer!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen